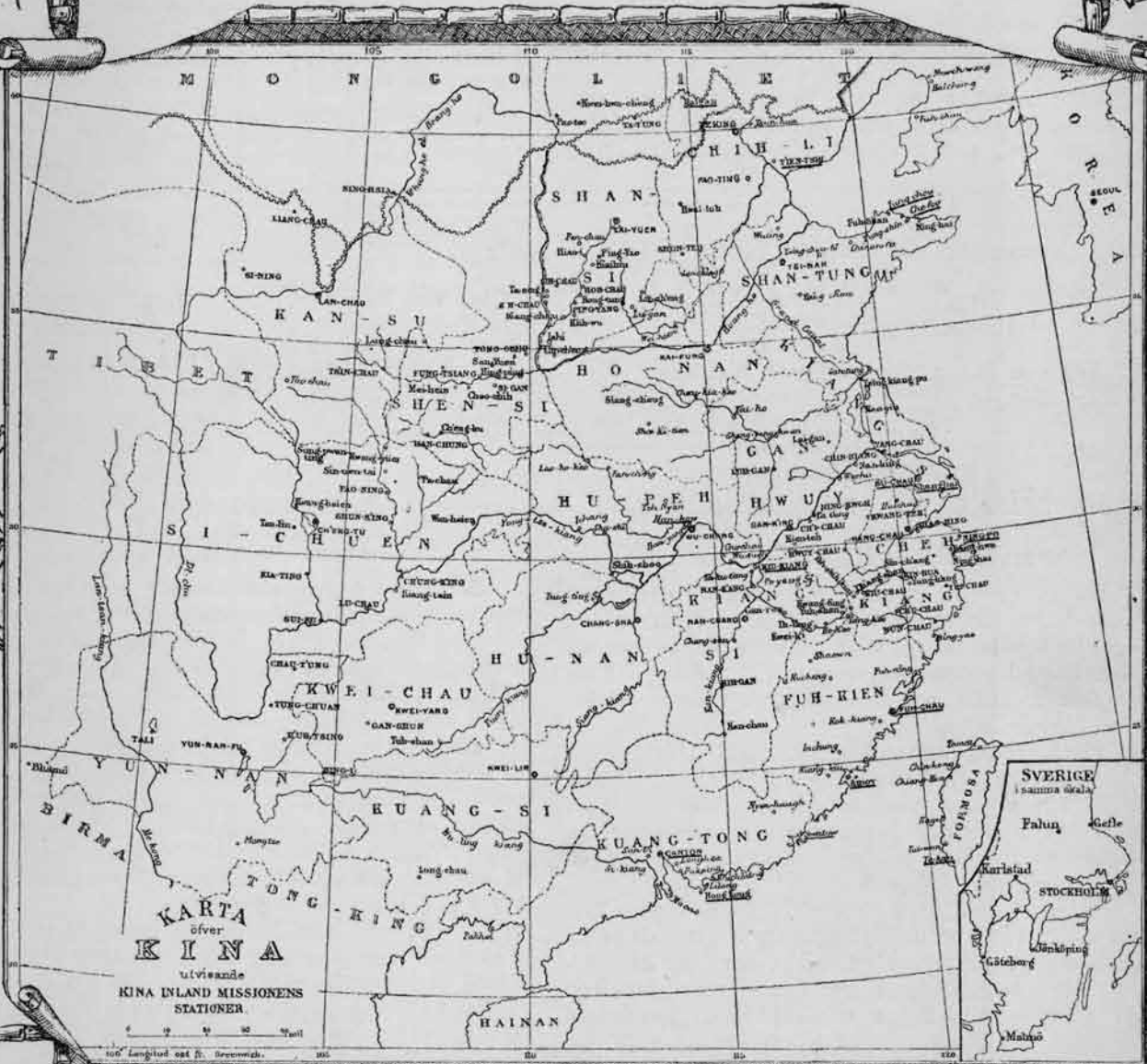

以便
以設耳

耶和華
以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

"Si, dessa skola komma fjärran från, och si, några ifrån norr och ifrån hafvet och andra ifrån Sinims land (Kina)." Es. 49: 12.

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva lust i dem". Ps. III: 2.

"Sinims Land"

Missionsblad för »Svenska Missionen i Kina»

anmäler härmed sin första årgång till prenumeration.

Tidningens uppgift är:

att upplifva och väcka missionsintresset genom att sprida kunskap om missionen, särskildt den som bedrivs af »Svenska Missionen i Kina», hvarvid enda syftet skall vara att upphöja Guds verk;

att förmedla gemenskap mellan missionärerna på fältet och missionsvännerna i hemlandet;

att beröra sakförhållanden af intresse äfven från andra missionsfält;

att i mån af utrymme framställa sådana sanningar ur Guds ord, som kunna främja ett sant missionsintresse och fördjupande af det andliga lifvet.

Redaktionens uppriktiga sträfvan skall vara att alltid åt tidningen gifva en evangelisk, osekterisk och helgad anda.

I tidningen kommer fr. o. m. februari månad att inflyta redovisning för till »Svenska missionen i Kina» inflyttna gifvomedel.

»Sinims Land» skall, om Gud vill, utkomma i början af hvarje månad. Pris för helt år 1 krona utom postportot, som är 20 öre. Den vinst, som möjligen uppstår, tillfaller missionen.

Profnummer erhålles gratis, då anmälan därom göres hos Redaktionen, 30 Lästmakaregatan, *Stockholm*.

Prenumerationen verkställles på närmaste postkontor, men kan, då fem eller flere ex. tagas, ske hos redaktionen, hvarvid prenumerantsamlare erhålla hvarvt 6:te ex. gratis.

Stockholm i december.

Redaktionen.

Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina» består af:

Henrik Berg,
doktor.

Herman Dillner,
kapten.

Olof von Feilitzen,
kom.-kapten.

Josef Holmgren,
sekreterare.

Johan von Holst,
kammarherre.

Ernst Kjellberg,
brukspatron.

Charles D. Tottie,
kapten.

Lästmakaregatan 30.
Stockholm.

En hälsning till missionsvännerna.

Stor vare eder frid!

Då vi nu få den stora förmånen att genom en egen tidning för »Svenska Missionen i Kina» sända eder alla en hälsning, vilja vi först gifva eder ett Herrens ord hämtadt ur Haggai 2: 5: »*Var fast du, allt folk i landet, och arbeten! ty jag är med eder, säger Herren Sebaot.*»

Varen faste, kära missionsvänner! I åtta långa år hafva Folke och hans medarbetare »hållit fästet». Herren har mycket välsignat dem. Han skall göra det i fortsättningen. Frukten ej, ty »de äro flera, som äro med oss, än de som äro mot oss». Konungen själf är i vår här.

Arbeten! Vår käre broder Hudson Taylor brukade säga: »Det är möjligt att arbeta utan att bedja men omöjligt att allvarligt bedja utan att arbeta.» Bön utan arbete gör ingen mur färdig kring Jerusalem. Gud välsigne alla flitiga och uthålliga systrar, som föra nålen och strumpstickan till arbete för våra försäljningar! Gud välsigne hvarje broder, som af sin veckoinkomst lägger en penning afsides för Guds verk.

Herren Sebaot är med oss. Saliga ställning: Guds medarbetare, hafvande det höga målet att genom evangeliets förkunnelse föra frälsning till en förlorad värld — böra vi ej tacka Herren för denna förmån och, såsom Abraham, *vandra inför Gud?*

Välsigne då Herren eder alla med fasthet, med arbetsvillighet och med en lefvande förnimmelse af sin närhet!

Tvingande kärlek.*

Kristi kärlek tvingar oss. — 2 Kor. 5: 14.

Må detta blifva vår invigningstext. Den skall låta oss förstå, hvarthän Kristi kärlek vill leda oss; den skall lära oss något fatta kraften af Kristi kärlek, den skall visa oss den väg, på hvilken denna kärlek skall pröfvas. »Kristi kärlek» — därmed menas icke vår kärlek till Kristus, utan hans kärlek, Kristi kärlek, utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande. Om vår kärlek till Kristus skulle tvinga oss, så skulle vi ofta finnas matta och svaga; men hans kärlek, utgjuten i oss, måste tvinga oss. »Kristi kärlek». Man frågar ofta: menas därmed Guds kärlek i oss eller hans kärlek till oss? De äro ett. Den eviga kärlekens ande kommer i oss, bor i oss och arbetar i oss.

1. Om nu Kristi kärlek får insteg i mitt hjärta, hvad skall den lära mig att älska? Mary Lyon, en afliden Herrens tjänarinna, sade: »Du kan ej mottaga Kristus i ditt hjärta utan att mottaga hela världen». Hon hade rätt, ty världen hör Kristus till; och mottager du Kristus, så mottager du världen med honom och blir därigenom tvungen att uppenbara hans kärlek, som sträcker sig öfver hela jorden. Har du lärt dig att bedja: »Herre Jesus, vidga mitt hjärta så, att jag kan älska allt det i skapelsen, som du älskar»? I så fall skall du ock börja fråga: Hvad är vår kärlek till Gud? Hvad är vår kärlek till våra medmänniskor? Och hvad vill han, att vi skola göra? Det är icke nog

* Några anteckningar från ett föredrag af Andrew Murray vid Guildfordkonferensen 1895.

att säga, att vi önska tillhöra honom; vi måste fråga: är det så, att hans kärlek tvingar oss — drifver oss? Tvingar den oss så, att hans kärlek blir vår kärlek? Vänner, må vi skåda omkring oss och säga i Jesu namn: »Jag vill mottaga i mitt hjärta allt hvad du har mottagit. Herre, här är jag, för att brukas af dig, hvarthelst du vill sända mig.»

2. »Kristi kärlek tvingar oss», den talar till oss om kraften af Kristi kärlek. *Ingen kraft är större än kärleken.* Man kan t. ex. tala om en moders kärlek till sitt barn, en fosterlandsväns till sitt land, men hvad är det i jämförelse med Guds underbara kärlek, den kärlek, som utgaf sin enfödde, sin älskade Son — den kärlek, som dref Sonen att lämna sin himmel — den där brinnande kärleken, som besjälade honom under alla dessa trettio år — den där allt uppoffrande kärleken, som förde honom till Getsemane, till Golgata, på det han skulle bära den usla, syndiga, förtappade människans synder? Om den kärleken får komma in i mitt hjärta, där upptända en helig eld, där blifva bofast, växa och förökas, blifva stark och taga hela min varelse i besittning, då skall också min själ fyllas af glädje att arbeta och göra hvad som helst, på det själar må vinnas för min frälsare.

En missionär i Sydafrika sade en gång på ett bönemöte: »Om det hade varit *min kärlek till kaff-erna*, skulle den ej ha kvarhållit mig i Sydafrika i tjugo år. Jag skulle ej kunnat uthärda så mycken otacksamhet, elände och missräkning; men jag bär nu allt med glädje, ty Kristi kärlek tvingar mig.» Mången säger sig vara villig att offra allt för att blifva uppfylld med anden, att han litar på löftena och tror, att en ande full af brinnande kärlek till själar och hela den fallna världen skall fylla honom. Gud gifve, att så må blifva. Säg icke, att du ej är nog stark, nog helig. Kasta dig på Kristi kärlek, och låt denna mäktiga kraft sätta dig i stånd att segra och att uthärda.

Må vi betänka, huru det skulle vara, om alla troende vore i sanning fyllda med den öfvervældigande, tvingande kärleken från honom, som för dem har dött, så uppfyllda, att de vore redo att arbeta, att dö för honom, att gå hvar han ville och där han kan blifva ärad. Då jag för två år sedan var närvarande vid en ung missionärs afskiljande i Sydafrika, såg jag tre eller fyra äldre missionärer, som grånat under arbetet i aflägsna, undångömda landsändar, utan att höra människors beröm, utan mycken uppmuntran från de stackars okunniga hedningarnes sida, och då jag såg dem, sade jag: Ingenting annat än Kristi kärlek kunde göra detta, det är kärleken från Golgata, som brinner i dessa älskade män och kvinnor. Bröder, må vi böja oss för denna Kristi kärlek, som ensam kan upplifva och tvinga till heligt arbete och, om så skulle behövas, till lidande.

3. Ännu en tanke. Kristi kärlek bevisar sig genom heligt arbete. Kristi kärlek säger mig, hvad jag skall göra — intet mindre än offra mig själf helt. *Detta är alltjämt kärlekens väg.* Så gör alltid kärleken. Moderskärleken offrar sig med glädje för barnet. Fosterlandsvännens kärlek drifver honom att offra sig för konung och land. Så dref också Guds kärlek honom att offra det bästa och dyrbaraste han hade. Han skonade icke sin egen Son, utan gaf honom ut

för oss alla. Och Kristus Jesus älskade icke sitt lif, utan gaf det till lösepenning för många. Detta är kärlek, hans kärlek. Vilja vi hafva denna kärlek? Ropa vi: »Fyll mig med Kristi anda»? Om vi verkligen åstunda Kristi anda, så måste det vara den själf-uppoffringens anda, som leder oss att vara och göra *allt hvad han vill.* Om du verkligen vill helga dig för Guds tjänst, se då på Golgata, se på Jesus.

Hvilken stor nådesförmån att få stå vid Jesu sida i Faderns närhet och, lämnande allt, säga: »Min Gud, genom Jesu Kristi nåd afskiljer jag mig obetingadt åt dig». Är det icke alltför mycket? Nej, det är det icke. Gud kan ej finna något behag i mig annat än för Jesu Kristi, hans älskade Sons, skull. Vi kunna icke göra något enligt Guds vilja, om vi ej äro benådade i den älskade. Men funna i honom, äro vi benådade och Gud behagliga. Vill du lämna dig helt åt honom nu? Om du väntar för att odla din kärlek, för att sörja öfver din brist på kärlek, för att bedja om mer kärlek, då blir du icke fylld. Du måste underkasta dig. Du måste tro, att han kan fylla dig, att han kan få sin mäktiga kärlek att tvinga dig. Låt den helige Ande segra. Låt honom arbeta i dig som han vill. Böj dig blott, och han skall arbeta ännu mer, om du mottager, böjer dig, lofvande och prisande honom, tills du uppnår det välsignade lifvet af djup enkelhet och ödmjukhet. Jag är ju blott ett kärl, i hvilket hans eviga kärlek får strömma, bortrensande all orenlighet, upptändande en helig eld och tvingande mig att vara och göra allt hvad min Gud vill.

Käre vänner, Kristi kärlek var en kärlek helgad åt Guds och människors tjänst, en kärlek beredd för hvarje offer. Vill du helga, afskilja dig åt honom, på det att Kristi kärlek må komma in i dig, uppfylla dig och tvinga dig efter hans vilja? Amen.

Röster från Kina.

»*Far öfver till Macedonien och hjälp oss.*» Förhindrad af den helige Ande att tala ordet i Asien, for Paulus genom Frygien och det Galatiska landet. Ingenstädes fick han stanna. Då han kom fram emot Mysien, försökte han att taga vägen åt Bitynien, men Jesu anda tillstodde honom det icke. Han for då förbi Mysien och ned till Troas. Där skulle han få lösning på gåtan. Där skulle Herren uppenbara sig för honom och leda honom vidare. I en syn om natten såg Paulus en macedonisk man, som stod och ropade till honom: »*Far öfver till Macedonien och hjälp oss.*»

Aposteln och hans sällskap sökte strax begifva sig åstad, ty de förstodo, att det var Herren, som kallade dem att predika evangelium i Macedonien.

Hvarför tillät icke Herren aposteln att predika ordet i Asien? Fanns det icke mycket arbete där att göra? Behöfde icke de nybildade församlingarna apostelns understöd? Och behöfde ej många, som ännu icke kommit till tron, höra frälsningens budskap förkunnas? Jo, visserligen. Men Paulus gör inga frågor, han lyder. Det var Guds råd, att han skulle lämna Asien och resa till Europa, till Macedonien för att där pre-

dika evangelium. Paulus följer Herrens fingervisning och ledning. Han beger sig strax från Troas och kommer till Filippi. Och hvad blef väl frukten af Pauli lydnad för den himmelska kallelsen? Den blef i sanning härlig. Gud öppnar Lydias hjärta, frälsar fångvaktaren och hans familj, och så grundas en blomstrande församling i Filippi. Men detta var icke allt. Till frälsning för många själar fick aposteln äfven predika evangelium i Tessalonika, Berea, Aten och Korint. Hvilken förlust för Guds rike och honom själf, om han gått sin egen väg!

Far öfver och hjälp oss!

det är ock det rop, som i dessa dagar med makt tränger fram till Kristi församling i de kristna landen. Det kommer från hednavärldens tallösa skaror: från Kina, Indien och Afrika. Som en väldig våg, drifven af starka vindar, brusar det emot oss, uppväckande oss till deltagande för de stackars hedningarna, som äro försänkta i mörker och elände. Det har trängt till mångas hjärtan, uppväckt dem till helig bön för missionen och drifvit icke så få ut med lifvets segerbudskap till dödens ängder, där detta budskap uppenbarat sin kraft att skingra mörkret och sprida ljus och glädje i hjärtan och hem. Vi tacka Gud för detta, men huru många flera sändebud behövas icke! Behovet är långt ifrån fyllt. Tvärt om höres nu ropet högljuddare än någonsin. Det kommer både från infödingarna och från missionärerna. Må vi höra det, må Gud öppna vårt öra och vårt hjärta!

Lyssnen då till några röster från det stora Kina. Under den hetaste tiden af denna sommar har August Berg med sin hustru bott uti en by Fong-poh, 3 mil från Tong-cheo-fu, och hafva de haft rika tillfällen att där predika evangelium för både män och kvinnor. Den 19 aug. skulle de resa därifrån, men kvinnorna kommo till fru Berg och nödgade henne att stanna, sägande: »Om ni reser, hafva vi ingen, som undervisar oss, vi kunna ej undvara eder, vi vilja höra mera om Jesus och huru vi skola tjäna honom. Vi äro lika barn och veta ej, huru vi skola göra, om ingen lär oss.»

»Finns det då ingen lärare för oss?» frågade byfolket i en by bland bergen missionär E. Folke, då han icke längre kunde stanna hos dem utan måste fara sin väg.

»Huru skall jag blifva af med mina synder?» sporde med ifver en 72 års gammal man Hudson Taylor en dag. »Huru skola vi blifva frälsta och komma till himmelen?» frågade några kvinnor, då de hörde en missionssyster tala till dem om dessa ting. »Vill ni icke sända en evangelist till vår stad», bådo några en annan missionär. Och åter: »Min hustru måste höra detta». »Kom och berätta för den gamla modern hvad ni berättat mig.» »Kom och öppna ett hus i vår stad. Där finnas många, som i likhet med mig söka det sanna ljuset.» »Hvarför stannen I ej och undervisen oss? Äfven vi längta att höra», o. s. v.

Dessa rop må väl tränga oss genom märm och ben, och de kunna ej anses såsom enstaka. De uppstiga från hundraden och tusenden. Vi vilja visst icke säga, att alla hedningar hungra och törsta efter evangelium. Det stora flertalet är förvisso likgiltigt

och motsträfvigt. Men detta berättigar oss visserligen icke att behålla evangelium för oss själfva.

Men äfven från våra missionärer höres detta rop om hjälp. Vid missionskonferensen i Shanghai 1890 ställdes ett upprop till de protestantiska kristna i alla land att bedja om 1,000 manliga missionärer för Kina under de 5 följande åren. Också de kvinnliga missionärerna utsände ett upprop om kvinnliga arbetare. Herren hörde bön och utsände under den angifna tiden 1,153, hvaraf dock endast 481 voro män. På tal om detta skrifver Hudson Taylor i nov.-numret af tidn. »Chinas Million's: »En betydande kris har inträdt i Kinas historia. Kriget har icke lämnat landet på samma punkt, där det förut stod. Det skall otvifvelaktigt leda till kejsardömets vidare öppnande och en ny utveckling. Om Kristi församling icke går in genom de öppnade dörrarna, skola andra göra det och de sålunda stängas för henne.» H. Taylor slutar med följande ord: »Om 1,000 manliga missionärer behöfdes för fem år sedan, så är behovet af ett annat tusental ännu mera trängande nu.»

Från Chau-kia-keo — en stad i Honan, söder om Gula floden — utsände i juni fru Haward Taylor, född Guinness, ett kraftigt upprop om arbetare: »Hvilket fält! Endast på denna stora slätt 60 städer med 8 millioner själar! Hafven I ej någon helig ärelystnad att gå och vinna dem för Gud? Hvar i hela vida världen kan man finna ett fält, mera behöfvande, mera öppet och mera lofvande? Låt ropet af dessa döende millioner tränga till ditt hjärta i dag. Här rundt omkring oss lefva och dö de utan Gud. Hvad förslå vi ibland så många? Unge män, i denna del af Honan finnas blott 6 manliga arbetare, och blott en af dem är läkaremissionär. Här finnas ännu 60 städer utan något Kristi vittne.»

»Syster — här är frälsaren. Hans hufvud är öfverhöjdt af dagg, hans lockar fuktade af natten, då han söker de förlorade och trötta i dessa folkuppfyllda städer på denna stora slätt. Är du alltför upptagen och omistlig hemma? Hvarför står du ej upp och försakar allt och följer honom uti hans sökande efter själar i detta tjocka mörker?»

Och nyligen skref missionär Folke: »O, den som kunde röra de döda stenarna i Sverige, att de måtte vakna till lif»; och senare: »Jag vet ej, hvad vi skola taga oss till och huru de platser, som kräfva krafter, skola få de nödiga». Äfven skrifver missionär Aug. Berg från Fong-poh: »Sänd bröder och hjälp oss.»

Och nu, käre vänner, låten mig till slut få bedja eder att behjarta dessa rop, som komma till oss från missionsfältet, såväl från de infödde som äfven från våra missionärer. Kanske att det är Guds rop till eder. Kanske vill han leda eder ut i den stora skörden. Stannen inför honom, så att han får göra detta klart. Om han kallar, så gör som Paulus. Var icke ohörsam mot den himmelska synen. Svårigheter skola väl möta, men Gud skall vara eder hjälp. Han skall öppna någon Lydias hjärta, frälsa någon fångvaktare och hans familj och genom sin uppståndelses kraft grundlägga någon eller några församlingar.

För eder, som ej kunnen utgå såsom missionärer, beder jag att få anföra ett ord af den varmhjärtade missionsvännen pastor A. B. Simpson: »Några af eder

duga icke att gå ut som missionärer, men I hafven fått den gåfvan att kunna förtjäna penningar, och det är eder förmån att underhålla någon, som kan göra arbetet bättre, än hvad I skullen förmå. Detta är den sanna meningen af Kristi kropps enhet, den verkliga betydelsen af kristligt förvaltarskap». *J. H.*

Dr Robert Morrison

var den förste protestantiske missionären i Kina. Han föddes nära Morpeth den 5 jan. 1782. Sin barndom tillbragte han i Newcastle-on-Tyne. Hans föräldrar voro gudfruktiga. Fadern var en äldste i den presbyterianskkyrkan. Robert tjänstgjorde i sin faders affär 12 å 14 timmar om dagen. Likväl fann han tid till studier, sedan dagsarbetet var slutadt. Han hade ett sådant intresse för läsning, att han läste om och om igen de böcker, han kunde komma öfver. Vid 15 års ålder blef han omvänd, och från den stunden drogs hans håg åt missionärskallet. Hvarken fadern eller hans släktingar kunde under en lång tid förlika sig med, att han skulle blifva missionär.

År 1801 begynte han uteslutande ägna sig åt studier. Han inskrefs vid Hoxtons akademi, och 1804 vände han sig till Londons missionssällskap med ansökan att varda utsänd såsom dess missionär. Hans ansökan blef bifallen, och han sändes till denna missions högskola i Gasport. Morrison fick sig Kina anvisadt till fält för sitt framtida missionsarbete. Han trodde, att detta var en bönhörelse, ty hans innerliga åstundan hade alltid varit att blifva sänd dit.

1807 i jan. anträdde han öfver Amerika — där han stannade en månad — sin färd till Kina. Han anlände efter en besvärlig resa till Macao den 7 sept. samma år. Den förste protestantiske missionären hade således kommit till detta stora land. Han medförde rekommendationsbref till några ledande engelsmän och amerikaner i Macao och Kanton. Dessa mottogo honom visserligen vänligt, men icke uppmuntrade de honom. Stora svårigheter hade han att bekämpa. För det första voro kineserna vid dödsstraff förbjudna af regeringen att lämna undervisning i kinesiska språket

åt en utländing. För det andra fingo blott affärsmän uppehålla sig i Kina, och för det tredje skulle de katolska missionärerna, som befunno sig på Macao och stodo under portugisiskt beskydd, visa sig fiendliga och uppreta folket mot den protestantiske missionären. Chefen för det amerikanska faktoriet i Kanton erbjöd honom emellertid att till en början få bo hos sig. Med all kraft och energi grep Morrison sig an med språket och gjorde goda framsteg.

År 1809 gifte han sig med en fröken Morton. Samma år blef han anställd såsom tolk vid det Ostindiska Kompaniet, hvarigenom han kom mycket i beröring med folket; det dagliga öfversättningsarbetet hjälpte honom ock att blifva mer och mer förtrogen med språket.

Med största ihärdighet utarbetade Morrison en grammatik och ett lexikon. 1812 hade han sin grammatik färdig, och något senare utkom hans lexikon i tre stora band. För tryckningen af detsamma skänkte Ostindiska Kompaniet 180,000 kr.

1813 anlände pastor Milne för att blifva Morrisons medhjälpare, hvaröfver den senare innerligt gladdes. I slutet af samma år var öfversättningen af Nya Testamentet färdig.

1819 utkom hela bibeln på kinesiska. Morrison utgaf ock en mängd traktater, böcker och en tidning. 1814 fick han döpa den förste kinesen, som visserligen hade en ringa kunskap i kristendomen, men det oaktadt var en sann kristen. Senare tillkommo några flere. Morrison grundade en högskola på Malacca för

både kineser och europeer. Äfven andra skolor anlades och han undervisade i dem samt predikade för engelsmän, kineser och malajer. Också de närliggande öarna besökte han, och små församlingar grundades. Arbetet syntes hårdt och stundom nästan fruktlöst. Endast få voro döpta, och af dem höllo ej alla profvet. Också andra svårigheter tillstötte. Hans hustru tärdes bort, och snart fick han bädda ned henne i grafven. Så dog fru Milne och 1822 äfven hennes man.

1823 reste Morrison till England, där han stannade 2:ne år. Då han återvände till Kina, möttes han af nya svårigheter. Några år förflöto under samvetsgrant uppfyllande af dyra plikter. 1832 kunde Morrison skriva: »Det är mycket annorlunda i Kanton

Robert Morrison.

nu än 1807, då jag anlände hit. Skolor, missionsseminarium, engelska tryckpressar, den hel. Skrift på kinesiska språket samt en offentlig gudstjänst — se där, hvad som vuxit upp sedan den tiden. Jag har tjänat min generation, och jag måste — Herren vet när — samlas till mina fäder.»

Den 26 juli 1834 höll Morrison sin sista predikan. Texten var: I min Faders hus äro många boningar. Han talade mycket skönt om den stundande härligheten hos Gud och den glädje, som väntar alla Jesu vänner. Ingen anade väl då, att pastorn själf stod på tröskeln till den andra världen. Så var det dock. De förlorade honom ur sikte, han — »vek om hörnet» och försvann. De kommo och ville föra honom till Macao, att han måtte få ombyte af luft, men han afled under natten den 31 juli, och endast stoft-hyddan återstod att bära till grafven och lägga vid sidan af hans första hustru, den milda, lidande Mary. Där hvilade de båda tillsammans, afbidande uppståndelsens morgon. Församlingen sörjde honom djupt.

Dr Robert Morrison var en af århundradets verk-sammaste och dugligaste missionärer. Den protestantiska missionen i Kina står i stor tacksamhetsskuld till honom för det grundläggningsarbete, som han genom Guds nåd fick utföra. Med okufelig fasthet och hängifven kärlek till frälsaren höll han ut och bekämpade alla svårigheter. Han sådde under tårar ädel säd, men han skall komma med glädje och bära sina kärvar.

Förföljelsen vänd i välsignelse.

Den förföljelse, som i slutet af maj utbröt i Chen-tu, provinsen Si-ch'uen, spridde sig, såsom tidningarna omtalat, äfven till andra städer inom distriktet. Öfver allt måste missionärerna taga sin tillflykt till Yamen (= rådhuset). Så skedde ock uti Kia-ting, på hvilken plats missionärerna, under de 8 veckor de vistades på rådhuset, dock finga röna mycken godhet och vänlighet både från ämbetsmännen och deras hustrur samt från folkets sida. Många dyrbara tillfällen gäfvos dem att vittna om Jesus för dessa, som aldrig hört om honom, och de funno beredvilligheten att lyssna till budskapet stor. Äfven mandarinen, hvilken till en början ej var vänligt stämd, blef missionärerna tillgifven, då han fick lära känna dem och deras afsikter närmare. Han uttryckte t. o. m. en önskan att få umgås med dem.

Missionärerna, som måste fly genom en bakdörr, finga, då de återvände, draga in genom hufvudingången. På vägen från rådhuset hälsades de af folkets jubel och buros i bärstolar, draperade med silke, af bärare iklädda uniform. De ledsagades äfven af en skara polismän, och fyrverkerier afbrändes till deras ära. Missionärernas grannar jämte andra beklagade hvad som skett, och högre och lägre ämbetsmän aflade i högtidsdräkt visit hos dem. Den följande dagen, som var en söndag, finga de samlas till en särskild tacksägelsegudstjänst. Hela dagen var en välsignad dag. Herren lät sina nådeströmmar flöda. De inföddas glädje var stor. De hade lidit mycken bedröfvelse både för sin

egen del och för missionärernas, men blifvit faste i alla försökelse. Medan missionärerna voro på rådhuset, läto några anteckna sig som sökare.

“Jesu martyrer.”

Uppb. 2: 13.

Hemkallade i Ku-ch'eng*, Södra Kina, den 1 aug. 1895.

Fritt efter en engelsk sång.

Uppb. 2: 10.

Det är sång uti vårt hemland, hör du nu i stridens larm,
Hur martyrerna välkomnas, stödda uppå Jesu arm?
Det är härlighet i hemmet; kan du genom tårar se,
Huru lifvets krona räcketes våra nyss afsomnade?

Uppb. 12: 11.

Det hörs lofsång i vårt hemland; de lofsjunga Jesu namn;
Genom ordet ha de vunnit, genom blodet nått sin hamn;
Det är glädje nu i hemmet, heder åt de tappra gif,
Hvilka ända intill döden icke älskat sina lif.

* * *
2 Mos. 3: 7.

Det är gråt och sorg på jorden, höga onskans böljor gå,
Kunna genom jubelsången de ditt öra, Herre, nå?
Skall väl dina frälstas glädje hindra dig se barnens kval?
“Ack, jag känner deras plågor, går med dem i dödens dal.”

Fil. 3: 10.

Han med sina frälsta lidit, han med dem i döden gått,
O, välsignade förening, som de med sin Jesus fått!
Om ock kvalfull synes smärtan, om ock fienden syns stark,
Kan man dock, med blick på Jesus, ständigt stå på salig mark.

2 Mos. 3: 9.

Om ock sången kraftigt ljuder, aldrig sluts hans öra till;
Bönen hörs från barnaskaran, sucka huru svagt du vill,
Och fast nödens rop får tränga genom klangfull himlasång,
Skall dig Jesus trofast hjälpa, om din väg blir än så trång.

Joh. 12: 24.

Han har hört vår bön för Kina, han har hört dess stora nöd,
Och han svarar i sin kärlek genom några stridsmäns död.
Kan man kalla frukten ringa, tala om ett sorgligt slut?
Fråga dessa hädangångna och lät dem få tala ut.

Uppb. 4: 10, 11.

“Du är värdig, käre Herre, taga ära, pris och makt,
Tack, att du igenom döden fienden har nederlagt!
Hvad som såtts i sorg och mörker, skall stå fram i fröjd
och ljus,
Snart få stora frälsta skaror sjunga pris i Lammets hus.”
C. T.

Från missionsfältet.

En större missionsfest i Üin-ch'eng.

Ett s. k. halfårsmöte hölls under aug. månad i Üin-ch'eng, som räckte i tre dagar och beskrifves af

* De voro herr och fru Stewart jämte 2 deras barn samt frök-narna Newcombe, Marshall, Stewart, Gordon, H. Saunders, M. Saunders och Yellep och tillhörde alla engelska kyrkans missionssällskap.

våra syskon såsom mycket välsignadt. Många kineser kommo öfver från de närliggande städerna och byarna för att vara med på mötet. Alla troende, som voro långväga ifrån, bodde och åto hos syskonen Hahne i deras hus, där också det ganska rymliga kapellet är inrymdt. Detta var nylimmadt och uppsnyggadt till festen. Alla sammankomster höllos här med undantag af dopförrättningen, som ägde rum i Folkes gamla hus. Mötet tog sin början på lördags-eftermiddagen med predikan. Därefter hölls enskildt samtal med dopkandidaterna. På söndagsmorgonen höllos äfven liknande samtal, ty de voro många som skulle döpas. Utom morgonbönen var det predikan två gånger denna dag.

På måndagsmorgonen ägde dopakten rum. Dopet förrättades i en murad graf, inrättad för detta ändamål, då ingen flod eller lämpligt vatten fanns i närheten. De voro 12 som döptes, bland dem 4 kvinnor. Redan före kl. 7 på morgonen började församlingsmedlemmarna infinna sig för att närvara vid denna för kineser så besynnerliga handling. Missionär Hahne höll en kort bön i den lilla bönsalen i Fu-hang, där Folkes bo. Därpå ställdes till dopkandidaterna några enkla frågor, som de fingo besvara inför de församlade. De tillfrågades, om de ville afsäga sig afgudadyrkan och tillbedjan af förfädernas andar, om de ville tro på Gud Fader, på Jesus Kristus, på den Helige Ande och om de ville följa Jesus. På dessa frågor svarade de alla ett högt och tydligt ja. Sedan ägde dopet rum. Det förrättades af Hahne såsom varande församlingsherde i Ün-ch'eng. Männenn kommo först, och medan de döptes, stodo kvinnorna på afstånd. Därefter var det kvinnornas tur att ropas upp, och då drogo männen sig tillbaka till framgården. Efter dopet samlades alla på gården, och de nydöpta hälsades välkomna till församlingen, hvilket naturligtvis skedde på kinesiskt sätt. »Jag önskar», skrifver en af våra systrar, »att I kunden hafva sett deras glädjestrålände ansikten och deras stora glädje, då de hälsade oss och vi dem. Äfven vi voro innerligt glada öfver denna välsignade skörd för Guds rike». På måndags f. m. firades Herrens hel. nattvard, hvarvid närvaro, inberäknadt de 12 nydöpta, omkring 30 kineser. Missionär Folke talade öfver orden: »Emedan det är ett bröd, äro vi de många en kropp, ty vi varda alla af det ena brödet delaktiga». Hahne tjänade, och det var en välsignad stund. Frid och kärlek rådde under hela mötet.

Utdrag ur bref.

Från Missionär August Berg, Fong-poh, d. 10 aug. 1895.

Min älskade broder!

»I vår egen kraft dock ännu
Aldrig någon seger vanns.
Han har lofvat med oss vara,
Större trygghet aldrig fanns!»

Du finner min hustru och mig nu ute i en by på landet, och i dag är det min 35:te födelsedag. Efter vår lilla frukost på tu man hand sjöngo vi: »Alla Herrrens vägar äro godhet, sanning, trofasthet» och så sade jag till Augusta: »I dag vill jag skrifva och tala om huru det börjar ljusna

för oss litet i arbetet och om våra planer för den närmaste framtiden».

Först vill jag då säga, att vi äro obeskrifligt glada och tacksamma öfver att vara i en by, midt ibland landtfolket. De äro alltid, här som annorstädes, de mest mottagliga för ordet om riket. Det är genom vår lärare Fann, vi kommit in uti denna by. Vi bo här under den varma tiden för att få frisk luft och arbeta på samma gång ibland befolkningen. Jag har visst icke nämnt om Fann förut. Han är en 63 års man af stor begåfning och bildning, vidt och bredt känd för sin skiicklighet och oförskräckthet. Under flera års tid har han ej tillbedt afgudar. Hans tro på dem har helt och hållet rubbats. För en 4 år sedan fick han genom en gatupredikan i T'ong-cheo-fu höra för första gången talas om den lära vi förkunna, men det var först sista året, då han flyttade till T'ong-cheo-fu, som han kom i riktig beröring med oss. Med sin stora energi och känsla för hvad som är rätt och sant omfattade han genast denna »sanna lära», som han kallar den, och sedan början af året, då jag anlidade honom som vår lärare i språket, har han dagligen vuxit i kunskap och, jag vill tro det, nåd. Oförskräckt vittnar han om sanningen för alla han kommer i beröring med. Jag vill emellertid ej döpa honom nu. Förändring, stor förändring, har försiggått med Fann, men hvad han ännu saknar synes mig vara Guds ande och behofvet af att bedja. Men tror du ej Gud vill gifva det åt uppriktiga själar? Vi tacka Gud af hela vårt hjärta för honom och tro, att han skall blifva Guds rike till mycken nytta. Han har allaredan varit det.

Den by vi nu bo i är hans hustrus barndomshem, och genom hans bemedling fingo vi komma hit och vunno tillträde till folket. 15 li härifrån ligger hans egen by — Ch'uang-té — och i går kommo Augusta och jag hem därifrån efter att i 3 dagar hafva varit deras gäster. Där bo, förutom hans hustru, hans 3 år äldre bror och svägerska, hans son, sonhustru och trenne barnbarn. Du kan ej tro huru snälla de voro mot oss. Vi skulle endast vara där en dag, men blefvo inregnade. Mycket folk kom, och morgon och afton hade vi gudstjänst samt under dagen samtal med dem som kommo. Hans hustru och son, (den senare heter »Seng-fuh» (föda lycka), som hafva varit mera i beröring med oss, vill jag kalla för »forskare i läran», liksom fadern, de öfriga hade ju aldrig förut sett oss, men genom de andra hört talas om oss och läran, och så mycket de förstodo, så mycket trodde de. Vi vilja därför räkna hela den familjen som »forskare i läran», och som de äro i goda lefnadsomständigheter och af naturen uppriktiga, ha vi det bästa hopp om dem. »Seng-fuh's» gosse, som är 11 år, vilja de skall komma i skola hos oss, och på hans lilla 3-åriga syster skola de ej binda fötterna. Näst Gud och Fann har jag min hustru att tacka för att vi kommit in i dessa byar. Hade Augusta ej varit, skulle jag ej hafva rest hit ut, och hade vi ej kommit hit, hade vi ej kommit till lärarens by. Och hvem kan tala med kvinnorna och vinna tillträde till deras hem och inträde i deras hjärtan om ej den, som likt min hustru och många andra hennes likar kan sitta ned bland dem, hålla deras händer i sina och tala fridens och kärlekens ord? Män kunna det aldrig, låt vara att enstaka omvändelser försiggå äfven där kvinnliga arbetare saknas.

Ja, detta var nu det uppmuntrande, och jag hoppas med tiden kunna omtala flera från dessa trakter, som vilja

följa Jesus. 40 li härifrån och 90 li från T'ong-cheo-fu nordväst ligger en stad, som heter *Ch'eng-hsien*. Där har jag hyrt ett mindre hus, som jag till hösten tänker använda till *opiumasyl*. Jag har hopp om att få en snäll, troende Shan-tongman, *Chang*, till hjälp i arbetet. 25 li från T'ong-cheo-fu västerut ligger en köping, som heter *Chéang-peh*. Där hafva vi ock hyrt hus för opiumasyl. På båda dessa ställen ämna vi ock hafva söndaglig gudstjänst. Min tid blir således mycket upptagen af besök på dessa platser, och jag har tänkt vi skola alternera, så att evangelisten och jag omväxlande predika. Få vi nu det huset, som vi underhandla om, flytta vi dit. I det gamla ha vi då tänkt öppna gosskola, och dessutom blir det fortfarande vårt hus, där vi mottaga manliga gäster, predika och behandla sjuka. Till skolan har en *Mr. Morton, London*, erbjudit penningbidrag. Vidare hafva Augusta och jag tänkt att till hösten hafva ett möte för våra vänner — lördag och söndag — och de som då vilja anteckna sig som forskare i läran skola få tillfälle därtill. Främje nu Herren våra händers verk! Och I, käre där hemma, I understödjen ju oss med edra förböner, det veta vi förvisso!

* * *

Från *Missionär E. Folke*, Üin-ch'eng d. 9 Aug 1895. "*Bergling* skall göra sällskap med mig nästa vecka till Han-ch'eng. De hoppas få bo hos Mr. Connell i Ho-tsin, en stad helt nära Han-ch'eng. Hoppas att det skall lyckas oss att få hyra hus åt dem. Invånarna äro mycket fientliga i Han-ch'eng, och våra syskon behöfva väl många förböner.

Hugo Linder har just nu utfört ett stordåd här i staden. Två män, en polis och en boxare, slogos nyligen på en marknad så allvarsamt, att bägges lif sväfvade i stor fara. Under Hugos vård hafva nu bägge blifvit friska. Hade de dött, hade troligen ett hämndkrig af allvarsam natur uppstått, så att till och med stadens ämbetsmän voro allvarligt bekymrade. Jag är glad öfver att vi på detta sätt blifvit i tillfälle att visa stadens myndigheter erkänsla för deras vänlighet mot oss. Och jag tror äfven, att Herren skall få ära genom detta. Att så må ske, är vår högsta önskan. O, att medicinarna i Sverige förstode de tillfällen, som här finnas att tjäna Herren med deras kunskap.

Jag har just nu fått veta om ännu en i Honan, som söker Herren. När skola vi få krafter att sätta dit?"

* * *

Missionär Tjäder var på våren ute på evangelistresor. Vedförde sitt tält, rymmande 120 personer, och vid ora examenstillfällen fick han förkunna livets ord. På dessa tillfällen, säger han, frälste Gud syndare och väckte likgiltiga ur syndasömnen. Någon förföljelse fick de ock lida, i det att några lärde disputerade emot hans ord och smädade. I Pu-cheo-fu besökte han mandarinerna, som mottog honom vänligt och utfärdade en proklamation till hans fördel. Därigenom blef folket där blidare stämmdt emot honom.

Syskonen Tjäder lämnade Üin-ch'eng den 26 juni för att tillbringa en tid under den starkaste hettan i Chang-tien, en by bland bergen, där luften är sval och vattnet godt. De bodde här i några grottor. Fru Tjäder meddelar från denna plats: "Vår vård var en gammal man med väldiga glasögon på näsan, stora som en liten kaffekopp i omkrets och infattade i massiva träbågar. Hans son är öfver 30 år, och dennes trolofvade, en 11 års flicka, bebor samma

gård som vi. Både fadern och sonen äro opiiirökare och ständigt i gräl med hvarandra, då den senare är hemma, hvilket dock ej händer så ofta, ty han lofver i sus och dus bland sina stallbröder. Fadern synes redan påverkad till ett bättre och har uttryckt som sin önskan att blifva afvänd från opium. Han deltagar i våra bönestunder och uppmanar andra att lyssna till våra ord. Hans uppförande mot den blifvande sonhustrun har ock förändrats till hennes förmån. Vi bedja dagligen för denna familj. Flickan undervisar numera af vår bibelkvinna, och hon läser redan en sång flytande utantill.

Folket synes mottagligt för sanningen. Jag är inbjuden till flere familjer, som jag hoppas få tillfälle att besöka. Just nu har jag varit ute och talat med en kvinna, som tycktes mera intresserad än de andra.

I söndags var det särskildt dyrbart här. Henrik hade 3 möten, ett 'friluftsmöte', då äfven vår kock talade samt spelade på mungigan till sången. Landtboarna äro villigare att lyssna till evangelium än städernas befolkning, det är helt visst.

Bibelkvinnan var ute på husbesök i förgår och kom hem mycket uppmuntrad. Tacken Herren med oss för den hjälp han gifvit oss i denna kvinna, och bedjen honom att mera välsigna henne och göra henne till en moder i andlig bemärkelse. Jag undervisar henne dagligen i läsning. Hon läser sin bibel rätt snällt."

* * *

I Hai-chau, en stad belägen omkr. 2 svenska mil från Üin-ch'eng, synas många villiga att lyssna till evangelium. Under flere år hafva våra syskon besökt denna plats, och stundom t. ex. vid marknader hafva de varit där flere veckor och predikat för mycket folk. Bland de nydöpta, hvarom vi här ofvan berättat, var en från Hai-chau. Ett hus är hyrdt, och Tjäders skulle flytta dit i höst. Vi hoppas, att de nu redan äro där.

* * *

"En handfull säd utkastad på marken, på bergens topp, skall gifva en skörd, som skälfer lik Libanons skog, och folket skjuta upp i städerna såsom gräset på marken".

"Herrens löften äro sanna, och hvad han lofvat det håller han visserligen!" Halleluja!

Missionsfest

hålles i kyrkan vid Floragatan Trettondedag jul på aftonen, då efter 2:ne kortare missionsföredrag sparbössorna för "*Svenska Missionen i Kina*" tömmas.

Om våra vänner i landsorten, som innehafva sparbössor för vår mission, kunde samlas till små missionsfester och sparbösetömning samma dag, så skulle detta glädja oss mycket. Vi finge då gemensamt strida för vår konung.

Sparbössor

till förmån för

Svenska Missionen i Kina

erhållas gratis, då rekvisitioner insändas under missionens adress (se 1:sta sidan).